

— De hozzámész, mert kicsavarom a nyakad! — rikoltozta neki-
vadulva az asszony. És újra ütni akarta a lányt.

Tompa lefogta a feleségét.

Boris jajgatva kiszaladt a szobából.

A rigmus pedig folytatódott odabent. Zörgés, csattogás, ordítás,
puhogás hallatszott ki, még az istállóba is. A béresek a fejüket csóválták
és gondságba esve magyarázták egymásnak nagy titokzatosan.

— Megkérték Borist! Lagzi lesz.

Gyomai György.

EGY MÁJUSI ÉJSZAKA BALLADÁJA.

A holdsarló: halálos élű penge.

A szív gyarló, gyakorta gyatra, gyenge.

A bagoly mint a rontás réme repdes.

A mátká, alszik. Kertje szüzi, rendes.

A szerelem-patak zeng zöktetőjén.

A vőlegény álmok toronytetőjén

holdkórosként megy szédítő magasba:

a csillag-méhrajt gyűjti gyémánt kasba

*és mézet csal ki minden földi gondból
s rajong s a mérföldeken túlra gondol.*

A messzeségbe csókokat dobálgat

s a lány kertjében liliommá válnak.

Ó liliom!! lehetetlen-lenge porzó!

— Erdőben lappang a gyönyör-vadorzó,

a holdsarló kezében vérre vágják.

A szív gyarló egész a síri ágyig.

A gyönyör aljas: észl, szemérmet, orzó!

Az erdőből fut a gyönyör-vadorzó,

nyelvét lógatja vérekként a vágya

s belesarlóz a liliomos ágyba.

A liliomok láthatatlan vére

hull, hull a szerelem-patak vizére,

*mely sorsokat sodor. A szív ma gyarló
kis bűn-motor. A hold sátáni sarló.*

Mécs László.